

หน้ากาก

บทที่ 3

การค้าของจาริตทำให้ชายหนุ่มต้องเดินทางบ่อย หญิงสาว
หน้าสลดเมื่อเขาแจ้งกำหนดการให้รู้

“ ตรงกับวันงาน ราตรีหน้ากากพาฉัน พอดีเลย ”

“ ถึงยังไงผมก็ไม่ไปงานนั้นอยู่แล้ว... ราตรีหน้ากากพาฉัน....”

ชายหนุ่มทวนคำด้วยน้ำเสียงเจือหัวเราะ “แค่ฟังชื่องานก็ทนไม่ไหวแล้ว”

“ จุดเด่นของงานอยู่ตรงหน้ากากนี่แหละค่ะ ” เธออธิบาย

“ เราคิดเกมส์เกี่ยวกับหน้ากากขึ้นมาหลายอย่าง คงจะขายบัตร
ได้มากพอสมควร ”

“ คุณก็เป็นหนึ่งในเกมส์นั้นด้วยใช่ไหม ”

“ แค่เดินรอรอบเดียวเท่านั้นค่ะ ”

“ เท่านั้นจริงๆ หรือ ”

“ จริงค่ะ แค่รอบเดียวที่แขกอื่นจะไม่ได้ร่วมเดินด้วย
นอกจากดู ส่วนคนที่ซื้อบัตรซึ่งคู่เดินรำจะได้โชว์ตัวเต็มที่เพราะ
จะมีกันแค่เก้าอี้ในฟลอร์ ”

“ เหมือนขายบัตรร้างเลย ” ชายหนุ่มส่ายหน้า

“ ไม่เหมือนตรงที่คนซื้อบัตรอาจจะไม่ได้เดิน เพราะจะต้อง
จับฉลากชิงกันอีกทีหนึ่งค่ะ ”

“ กว่าจะได้เดินรำกับสาวคนนี้ หนุ่มๆ กระเป๋าฉีกแน่ๆ ”

“ คุณหญิงบอกว่าส่วนใหญ่จะเป็นพวกอาสาเสียแก่ๆ ” เธอพูด
พลางหัวเราะ “ เห็นว่าบิบบอกขายบัตรซึ่งคู่เดินรำไปแยะแล้วด้วย
จะได้ไม่ต้องมาเสียเวลาขายในงานมากนัก บางคนก็กวาดบัตร
บางหมายเลขไปทั้งหมดเพื่อโชว์ตัวบนฟลอร์กับมาตามของเขา ”

“ ดีแล้วที่ผมไปไม่ได้ ไม่อย่างนั้นคงต้องเทกระเป๋ากวาดซื้อ
บัตรหมายเลขของคุณอีกคน ”

หากจะต้องทำอย่างนั้นก็คงเป็นไปเพื่อรักษาหน้ามากกว่าอย่าง
อื่น ทัดทยาารู้จักจาริตดีพอจะเดารู้ เธอคงจะมีความสุขเหลือเกิน
หากว่าเขาทุ่มเงินกวาดซื้อบัตรหมายเลขของเธอเพื่อที่จะเดินรำด้วย
แต่ในความเป็นจริงแล้ว เขาจะไม่อยู่ในงานเสียด้วยซ้ำ

“ แล้วแน่ใจหรือว่าจะไม่เหยียบขาคุณเดิน คุณกลายเป็นนัก
ลีลาศไปตั้งแต่เมื่อไหร่ ”

เธอตอบยิ้มๆ “ คุณหญิงเดือนบอกว่าเป็นจังหวัดวิทวอลท์ซ์
ทัดก็เลยฝึกอยู่จังหวัดเดียว ภูติเป็นคนฝึกให้ค่ะ ”

ภูติเป็นลูกน้องของเขา แต่เพราะหนุ่มหน้าขริมเอางาน
เอาการคนนี้โตขึ้นมากับทัดทยาในฐานะคล้ายญาติ จาริตจึงไม่ได้
ขัดขวางความสัมพันธ์ฉันท์เพื่อนสนิท ซึ่งไม่ควรจะเกิดขึ้นในระหว่าง
ว่าที่ภรรยา กับคนที่ เป็นแค่ลูกจ้างของเขาเท่านั้น

“ ภูติจะไปงานด้วยหรือเปล่า ” เขาถาม

“ คงไม่ไปหรอกค่ะ ค่าบัตรแพง เขาคงไม่ยอมเสียเงินซื้อ ”

“ งั้นก็ซื้อให้เขาซิ คุณจะให้มีเพื่อน ” ชายหนุ่มตัดสิน

ร่างสูงโปร่งที่พาเธอสิ้นไหลไปตามจังหวัดเพลง คล้ายมีพลัง
พิเศษที่ทำให้เขาเรียวก้าวตามได้อย่างงดงาม มือที่มันคง และอยู่ที่
แผ่นหลังบังคับทิศทางการเคลื่อนไหวเป็นบางครั้ง ไม่ได้กดดันตลอด
เวลาจนทำให้เกิดความตึงเครียด ชายหนุ่มเพียงแต่ส่งเสียงบอกเป็น
ระยะ “ ก้าวยาวๆ จะ อย่าเกร็งสิ... ประเดี๋ยวก็เสียจังหวัดพรอก ”

เธอแยกห่างจากอีกฝ่ายด้วยสีหน้าระริ่นเมื่อจบเพลง

“ ดีจังเลย วันนี้เยี่ยมมาก ”

“ วันนี้อารมณ์ดีละซี ถึงเดินได้สวย ”

ชายหนุ่มตักคอปวางเดินมาปิดเครื่องเสียง ทัดทยายังฮัมเพลง
พลงขยับแขนขาอย่างร่าเริง ท่าทีของเธอกับเพื่อนชายคนนี้ ผ่อน
คลายเป็นคนละคน ไม่ใช่หญิงสาวรำรวยที่คอยระวังตัว วางท่าที่เป็น
ผู้ใหญ่ แต่ดูคล้ายเด็กสาวร่าเริงธรรมดาๆ คนหนึ่ง

“ อารมณ์ดีหรือ เอ อะไรเป็นสาเหตุหน้า...”

“ จะพักก่อนไหม ” เขาหันมาถาม

“ พักจะ ทัดเก่งแล้วไม่ต้องซ้อมมาก เตียวขาแพลงไปก่อน
คุณหญิงจะมาต่อว่าเพราะว่ากำหนดตัวกันไว้ดีแล้ว ”

“ ทัดเก่งแล้วหรือ แน่ใจนะว่าจะไม่เหยียบเท้าคุณเดิน ”

เธอหัวเราะ เห็นฟันขาวเรียงเป็นระเบียบ ประกายตาใน
ไบหน้าอ่อนทำให้อีกฝ่ายหนึ่งต้องมองเมินไปซ่อนความรู้สึก

“ ถ้าได้คู่เดินงอจะงะเหมือนเราละก็แยเลย ทัดไม่ใช่มีอาชีพ
สักหน่อย เอ... ถ้าเกิดได้คู่เดินงอจะงะจริงๆ แล้วทัดจะรับมือยังไงดี
หนอ ช่วงนั้นจะโชว์แค่เพียงเก้าอี้เสียด้วยสิ ” เธอยกมือขึ้นพนม
ใต้คาง หลับตาพลงพูดยิ้มๆ ว่า “ โอมเพียง ขอให้สวรรค์ส่ง
คนเก่งๆ มาให้ทัดทีเถอะ อย่าให้เจอถึงเบียร์หนักๆ เลย ”

ชายหนุ่มชำเลืองตามอง ผ่อนคลายกับเสียงพูดคุยท่าที่แจ่มใส ซึ่งเขาจะไม่ได้เห็นหากอยู่ต่อหน้าคนอื่น ๆ ซึ่งเธอจะระมัดระวังตัวจนดูคล้ายคนเคร่งขรึมที่เข้าถึงได้ยากเสมอ จาริตเป็นหุ้นส่วนใหญ่ของบริษัทที่วาทินดูแลอยู่ และเพราะญาติที่เคยสนิทสนมกับครอบครัวนี้ จึงถูกส่งให้มาช่วยทำงาน เพราะเหตุนี้เขาจึงยังมีโอกาสพบเธอ แม้จะเป็นการพบกันในหน้าที่การงานมากกว่าอย่างอื่นก็ตาม

เขาได้สังเกตเห็นอยู่เจียบๆ ว่า ความร่าเริงแจ่มใสของหญิงสาวค่อยๆ จางหายไปนับแต่เธอตกลงปลงใจย้ายออกจากบ้านซึ่งกลายเป็นอาณาจักรของคุณอรุณีมารดาเลี้ยง ผู้ซึ่งมีท่าทีรักใคร่เธอ... จนเกินจะทนทานได้... เข้าไปอาศัยในคอนโดฯ หรือที่ได้รับเป็นหนึ่งในของหมั้น จาริต ย้ายตามเข้าไปอยู่ด้วยในเวลาต่อมา และนับจากนั้นชีวิตคู่ที่เรียบง่ายโดยไร้การแต่งงานของคนทั้งสองก็กลายเป็นกรอเล็ก ๆ ที่กักขังและหล่อหลอมหญิงสาว ให้กลายเป็นทศทายาทที่เหงาหงอยเจียบขรึม

หญิงสาวใช้ชีวิตหลายปีศึกษาในต่างประเทศตั้งแต่ชั้นมัธยมจนได้รับปริญญา พอเรียนสำเร็จกลับมาเธอก็พบว่าตัวเองช่างขาดแคลนเพื่อน ญาติ จึงกลายเป็นเพื่อนสนิทใกล้ตัวเพียงคนเดียว ที่เธอจะเรียกหาได้เสมอ

ชายหนุ่มเป็นลูกชายของเพื่อนสนิทของคุณจิตรา มารดาที่ล่วงลับไปแล้วของเธอ ตั้งแต่เป็นเด็กไร้เดียงสาจนเติบโตเป็นเด็กหนุ่มสาว กลุ่มของมารดาจะพาลูก ๆ มาพบปะสังสรรค์... ไปเที่ยวด้วยกัน บางทีก็ไปพักผ่อนต่างจังหวัดด้วยกันนาน ๆ เด็กอื่นๆ ในกลุ่มบ้างก็มีวัยแตกต่างกัน บ้างก็แยกย้ายหายไป มีเขาและเธอที่ยังเป็นมิตรสนิทสนมครสมาน

ในความเป็นจริงนั้น เป็นเพราะความพยายามของชายหนุ่มเองมากกว่าอย่างอื่นที่จะดึงความสัมพันธ์ไว้อย่างสุดความสามารถ แม้แต่แม่ของเขาก็ยังรู้ คุณสมหมายเคยออกปากเตือนว่า

“ทศทายาทไม่ใช่คนเดินดินธรรมดาอย่างเราๆ นะภู ลูกไม่มีปัญญาเลี้ยงดูเขาหรอก ไม่มีทางที่มันจะเป็นจริงไปได้ เลิกคิดเถอะ ไม่อย่างนั้นลูกก็จะมีแต่ผิดหวังและเสียใจเปล่าๆ”

ในครั้งนั้นชายหนุ่มยังดื้อดึงดัน อนาคตเป็นของไม่แน่ ชายหนุ่มทุ่มเทให้การเรียนและการทำงานเต็มที่ วาดความหวังไว้ว่าสักวันหนึ่งเขาจะร่ำรวยพอจะเคียงข้างเธอได้

หากแล้วข่าวการหมั้นของเธอก็ทำลายหัวใจชายหนุ่มจนแตกสลาย ซ้ำเติมด้วยการที่จาริตย้ายตามเข้าไปอยู่ด้วยกับเธอ..... ทศทายาทไม่ได้เฉลียวใจกับความรู้สึกของเขาเลย เธอรักษาความเป็นเพื่อนไว้อย่างเสมอต้นเสมอปลาย ไม่ได้เชิญเขาไปร่วมงานหมั้นเสียด้วยซ้ำ...

หญิงสาวจิบชาที่ปรุงรสเรียบร้อย มองกาแฟสีดำสนิทในถ้วยกระเบื้องเคลือบตรงหน้า ถามว่า

“ดื่มกาแฟยังงไม่ใสอะไรเลย มีแต่กาแฟอย่างเดียว ”

“ดื่มกาแฟ ” ชายหนุ่มตอบ “ อย่างที่ดื่มนี่ ดื่มน้ำตาลกับครีมชาหอมๆ เสียรสหมด ”

“ให้มันเสียไปเถอะ ทศอร้อยของทศแบบนี้แหละ ” เธอเลื่อนจานของชบเคี้ยวมาข้างหน้า “ ช่วยกินหน่อย ช้อไว้รับแขกแต่ไม่มีใครมา สุดท้ายก็ต้องเหมาคนเดียว ”

“ ประเดี๋ยวก็อ้วนหรอก ”

“ นั่นซิ กลัวๆ อยู่เหมือนกัน ”

เธอลุกเดินไปยังส่วนของห้องเตรียมอาหาร อีกครู่หนึ่งก็กลับมาพร้อมถาดผลไม้ขนาดใหญ่ นำมายื่นให้

“ อะไรนะ โอ้โฮ จะให้ผมเอาไปขายหรือยังง ”

“ ผากไปให้เด็กที่ทำงานก็แล้วกัน วันก่อนเจอเพื่อนสมัยเรียนชั้นมัธยมต้น เค้าบอกว่าจะนัดคนอื่นๆ มาที่นี้ ทศก็เลยซื้อขนมมาเตรียมไว้ แต่รอหลายวันแล้วเจียบ คงไม่มากันแล้วละ ”

น้ำเสียงพูดตอนท้ายวังเวงเจียบเหงา ชายหนุ่มรับถาดมาวางมองใบหน้าอ่อนละมุนของอีกฝ่ายอย่างเห็นใจ

“ คุณจาริตมีงานหลายอย่าง ทำไมไม่ช่วยเขาทำสักงานหนึ่ง ”

เธอสั่นหน้า เจือหัวเราะตอบว่า “ ไม่อยากโดนดู ”

จาริตไม่ประหยัดคำว่ากลัวลูกน้อง นอกจากคนที่เขาคิดว่าเก่งและไว้วางใจได้เท่านั้น เมื่อเข้าไปทำงานด้วยใหม่ๆ ญาติที่เคยสนิทสนมจากหลายลูก หากครั้นนานเข้าเขาก็พิสูจน์ตัวเองจนเป็นที่ยอมรับ ในบัดนี้เขากลายเป็นผู้ช่วยคนสำคัญที่หนุ่มใหญ่มหาเศรษฐีพยายามถนอมน้ำใจเพื่อเก็บรักษาไว้ใช้

“ เวลาว่าใคร คุณริตก็ว่าออกมาแรงๆ ต่อหน้าคนอื่น ทศคงฝันร้ายแน่ๆ ถ้าโดนอย่างนั้น ”

ชายหนุ่มยิ้ม ร่วมผสมนินทาเจ้านาย

“ ไม่ได้ตั้งใจอะไรก็เป็นเรื่อง เดาใจยากเสียด้วย ”

“ นั่นซิ ทั้งรูปหล่อทั้งร่ำรวย ถ้าใจดีอีกอย่างก็เยี่ยมเลย ”

หญิงสาวรำพึง ภูติเห็นด้วย.....

หญิงสาวเลื่อนรถเข้าไปจอดแทนที่รถคันหน้าซึ่งเพิ่งจะเลื่อนออกไป แม้จำนวนผู้โดยสารขาออกที่ด้านนอกประตูไม่พลุกพล่านนัก แต่รถที่เลื่อนเข้าออกก็ติดกันเป็นแพยาวเหยียด ตรงไหนพอมือที่วางก็จะถูกรถที่แล่นมาใหม่แทรกตัวเข้าไปจอดแทนที่ ผู้คนกุกุกจอบเปิดประตูออกมาแล้วก้าวพรวดๆ อย่างรีบเร่งไปนารถขึ้นมาเทียบเพื่อขนย้ายกระเป๋าสัมภาระ จาริตมีเพียงกระเป๋าเดินทางใบย่อมเพียงใบเดียว

“ คุณไปเลยก็ได้ ไม่ต้องเข้าไปส่งข้างในหรอก ”

ทักทายหันมาพูดว่า “ ไม่เป็นไรค่ะ เดี่ยวทักไปหาที่จอดรถแล้วจะตามเข้าไปที่เค๊าท์เตอร์เช็คอิน ”

“ อย่าเลย ” น้ำเสียงของหนุ่มใหญ่คล้ายเป็นคำสั่ง “ คุณขับรถกลับไปเลยดีกว่า อย่าให้ผมต้องเป็นห่วง ”

หญิงสาวจึงต้องเก็บคำพูดและความตั้งใจเดิมอย่างไม่เต็มใจนัก เอียงแก้มรับจุมพิตจากริมฝีปากอุ่นที่รอบล้อมด้วยไรเคราสาๆ อย่างเชื่อฟัง เธอมองร่างสูงสำอางเปิดประตูรถออกไปเปิดกระโปรงหลังเพื่อหยิบกระเป๋า อีกครู่หนึ่ง หนุ่มใหญ่ก็หันมาโบกมือให้ ก่อนจะรีบเร่งเดินผ่านประตูกระจกหายเข้าไปในอาคาร

สีหน้าของหญิงสาวอ่อนเศร้าเคร่งขรึมลงด้วยความรู้สึกเงิบเหงาชีวิตของคนที่จะมาเป็นสามี ช่างปิดกันเกินเธอจะเข้าถึง ได้แต่ปล่อยให้ตัวเองอยู่เสมอว่าไม่มีอะไรจะต้องเป็นห่วง แค่ว่ารักและเลือกเธอก็พอ เธอหวังว่าเขาจะเปลี่ยนไปในวันข้างหน้า เป็นชายที่มีความเมตตาปราณี และเป็นหัวหน้าครอบครัวที่อบอุ่น

รถยนต์อีกคันหนึ่งแล่นแซงขึ้นมา ก่อนจะตัดหน้าเข้ามาจอดขวางทำให้หญิงสาวต้องหยุดรถ ชาวต่างชาติร่างใหญ่ในเสื้อผ่ารุ่มร่ามสองคนเปิดประตูออกมา ส่งเสียงเอะอะพลางช่วยกันเปิดท้ายรถและลำเลียงทั้งกระเป๋าและกล่องสัมภาระออกมาวางเรียงอยู่ตรงนั้นโดยไม่สนใจว่าจะทำให้รถคันหลังไม่สามารถจะเลื่อนออกจากแถวได้ อาการรีบร้อนทำให้กล่องกระดาษที่ดูบอบบางกล่องหนึ่งหลุดมือแตกขาด ของที่บรรจุอยู่ข้างในตกลงมากองกระจายอยู่ที่พื้น ชายคนหนึ่งหันมาตะโกนโวยวายก่อนจะผละไปตั้งรถเข็น ปล่อยให้อีกคนหนึ่งกุกุกจอบเก็บของที่กระจายเกลื่อนถนนขวางทางอยู่คนเดียว

หญิงสาวถอนใจมองตามร่างเทอะทะทั้งสอง ขณะที่รถคอย... รถยนต์อีกคันหนึ่งก็แล่นแซงทางซ้ายเข้าไปจอดชิดขอบทางด้านในเอียงไปข้างหน้าตรงพื้นที่ซึ่งเพิ่งว่างลง ร่างสูงใหญ่แข็งแรงในเสื้อเชิร์ตแขนยาวที่ถูกพับแขนขึ้นไว้ครึ่งๆ สีเหลืองไฟรเปล่งตาของชายหนุ่มคนหนึ่งเปิดประตูลงมาเปิดกระโปรงหลังรถอย่างแคล่วคล่อง พร้อมๆ กันนั้น สตรีอีกสองนางก็เปิดประตูหน้าหลังของที่นั่งอีกด้านหนึ่งเดินมาสมทบขณะที่ชายหนุ่มยกกระเป๋าลงมาวาง

หญิงสาวทั้งสองนี้ คนหนึ่งสวมเสื้อกางเกงลำลอง ส่วนอีกคนหนึ่งอยู่ในชุดที่บอกให้รู้ว่าเป็นผู้โดยสารที่กำลังจะเดินทาง ทักทายสะดุดตาเพราะรู้จักหญิงสาวทั้งสองคนนั้นว่าเป็นใคร แม้ไม่ใช่เพื่อนแต่ดวงสังขมของบิดาและมารดาเลี้ยง ทำให้ได้รู้จักกันมานานแล้ว

หญิงสาวที่เธอรู้ว่าเป็นคนพี่ พูดจาพลางทำท่าซื่อซื่อไม่บอกให้รู้ว่าต้องการให้ชายหนุ่มนำรถไปจอดแล้วกลับมาพบกันข้างใน แล้วเธอก็ช่วยหญิงสาวคนน้องลากกระเป๋าผ่านประตูกระจกเข้าไปในอาคาร ชายหนุ่มผู้ตอบรับหันมาปิดฝากระโปรงท้าย ในช่วงนั้นเขาได้เห็นหน้ามามองทักทายโดยไม่ตั้งใจ เขายังชะงักงันยิ้มและหลี้อตาให้อย่างช่างเล่นด้วยสัญชาตญาณของหนุ่มรักที่เห็นหญิงสาวสวยจ้องมองอยู่ ทั้งๆ ที่ไม่เคยรู้จักกันมาก่อน ก่อนร่างสูงที่ดูเคร่งครัดจะเดินกลับไปยังที่นั่งคนขับ ทักทายมองเห็นใบหน้าคมคายชัดเจนพอจะรับรู้ว่าเขาเป็นชายหนุ่มหน้าตาดีที่หาใครเทียบเทียมได้ยาก

รถที่จอดขวางทางเลื่อนออกไปแล้ว ทักทายจึงออกรถบ้าง นอกจากรับรู้ที่หญิงสาวที่เธอรู้จักกำลังจะเดินทางแล้ว เธอก็ไม่ได้ตั้งใจอะไรอีก...

เธอมารู้สึกคล้ายหัวใจถูกบีบคั้นย่ำยีในอีกหลายวันต่อมา หลังจากงาน “ราตรีหน้ากากพาดิน” ผ่านพ้นไปแล้ว เมื่อเธอโทรศัพท์ไปหาจาริตยังโรงแรมที่พัก แล้วมีเสียงหญิงสาวรับสาย เสียงของยุพยง...

ชุดราตรียาวคอกวางปล่อยปลายบานพริ้ว ตัดด้วยผ้าเนื้อหนา สีฟ้าอมม่วงกระจ่าง ทำให้เรือนร่างบางสมส่วนเฉิดฉายขึ้นอย่างไร้ที่ติ

ช่วงไหล่ลาดกลมกลิ้ง แขนเรียวยาวผ่องข้างหนึ่งระดับนาฬิกาเรือนเล็ก อีกข้างหนึ่งเป็นกำไลประดับเพชรแบบเก๋แปลกตา หญิงสาวติดกับแถมเพชรเม็ดเล็ก ๆ ไว้ที่ผมซึ่งปล่อยให้ยาวระบำ ไบหน้าตลกต่างบาง ๆ ทำให้เธอดูคล้ายสาวรุ่นมากกว่าจะเป็นสตรีที่มีอายุเลยสามสิบปีไปแล้ว

เธอมีหน้าที่ดูแลแขกหรือจำนวนหนึ่งในช่วงที่งานเริ่มต้น ดังนั้นจึงไม่ได้สังเกตเห็นสายตาหลายคู่ที่จับมองมาอย่างสนองสนใจ ภูติที่แต่งชุดสูทเรียบร้อย แม้จะคอยมองหาหญิงสาวแต่ก็ต้องติดตามวาทีนซึ่งมักจะถูกคุณอรุณีทิ้งไปดูแลแขกอื่นๆ

สถานที่จัดงานคับคั่งไปด้วยผู้คนในเครื่องแต่งกายเจิดจายประดับประดาเพชรพลอยกันวูบวาบ หน้ากากซึ่งทำเลียนแบบไบหน้ามนุษย์ แต่แต่งเติมสีสันจนดูงามขลังถูกใช้แทนบัตรผ่าน สาวบางคนผูกมันไว้ที่แขน บางคนห้อยไว้ที่คอปล่อยให้ทิ้งตัวอยู่ไม่ข้างหน้าก็ข้างหลัง พวกผู้ชายส่วนหนึ่งพับมันสอดไว้ในกระเป๋าเสื้อสูทแต่ก็ยังเห็นบางส่วนโผล่ออกมา สีสันและรูปลักษณะแปลกตา ยังแสดงตัวให้รู้ว่ามันคือบัตรผ่านของงาน

คุณวาทีน เองก็เป็นที่รู้จัก คนที่เข้ามาทักทายพูดคุยด้วยล้วนแสดงท่าทีชื่นชอบนับถือเขา แม้แต่กลุ่มสตรีที่เคยนิทาเขาให้ทัตทยาแอบไต่ยีน ก็ยังเข้ามาพูดคุยด้วยท่าทีสนิทสนม ราวกับไม่มีเรื่องติดค้างทัตทยา ซึ่งยืนอยู่กับบิดาและมารดาเลี้ยงในช่วงหนึ่งของงานได้แต่ยิ้มเจื่อนๆ

“ไต่ยีนว่าคุณวาทีนเหมาะซื้อบัตรเต็มราเบอ์คุณอรุณีไปหมดเลยหรือคะ” คนถามยิ้มหวาน ท่าทีกลมกลืนสนิทสนม ชายสูงวัยเองก็มีอาการตอบสนองแบบเดียวกัน

“ครับ บัตรร้อยใบ ไบละห้าร้อยบาท เงินห้าหมื่นไม่แพงเลยที่จะได้เต็มรักับสาวที่สวยที่สุดของงาน” ในตอนท้ายเขาหันไปยิ้มหยอกเข้าภรรยา คุณอรุณีค้อนให้ตัวรอยยิ้มหวาน

“หวานจริง น่าอิจฉา แต่คุณอรุณีก็สวยจริงๆนั่นแหละ ดูชียังกับพี่สาวของหนูทัต มองเผินๆ แทบจะไม่แตกต่างกันเลย” สตรีอีกคนหนึ่งพูด

“แหม เรามันรุ่นแม่ เทียบกับสาวๆ ไม่ได้หรอกคะ” พูดพลางเธอก็โอบแขนคล้องเอวลูกเลี้ยงไว้อย่างรักใคร่ คนที่มองต้องกล่าวชมว่า

“คุณอรุณีช่างรักหนูทัตจริงๆ เป็นแม่เลี้ยงตัวอย่าง น่าจะให้เหรียญแม่เลี้ยงแห่งปี เห็นอยู่ด้วยกันที่ไร เอาใจกันยิ่งกว่าแม่ลูกแท้ๆ เสียอีก”

“อ้าว ก็ลูกคนเดียวนี่คะ ไม่รักแล้วจะรักใคร่ จริงไหม” เธอยื่นจมูกมาจุมพิต ทั้งรอยแดงจากส่วนหนึ่งของริมฝีปากไว้บนแก้มใส

คุณวาทีนหัวเราะ “แล้วคนนี่ล่ะ อุตส่าห์ทุ่มสุดตัวซื้อบัตรจะเต็มรัด้วย จะไม่จ๊ับสักทีหรือ”

“คุณก็.....”

เสียงพูดคุยหยอกเข้ายังดำเนินต่อไป ทัตทยาถอยออกมาจากกลุ่มพร้อมๆ กับภูติที่กระซิบถามว่า

“แก้มทัตเนียนเลยสิ”

“นิดหน่อย” ชายหนุ่มมองหน้าเธอแล้วก็ต้องเมินหนีไปซ่อนความรู้สึก กลัวเธอจะเห็นสิ่งที่ไม่ควรจะเห็นจากตาเขา

“สงสัยต้องไปแต่งหน้าใหม่แล้วมั้ง”

“ไม่ต้องหรอก ถ้าไม่สังเกตก็ไม่เห็น”

“แน่ละสิ ภูจะมาสังเกตอะไร ก็ไม่เคยสนใจจะมองเลยนี่นา” น้ำเสียงเธอเรีงรื้นหยอกเข้าอย่างไร้ความในใจ ทว่าชายหนุ่มอดรู้สึกสะกิดใจไม่ได้

เขายังเป็นเด็กหนุ่มน้อยเมื่อเธอเดินทางไปศึกษาต่อต่างประเทศ จะมีความรู้สึกลึกซึ้งอย่างไรก็ไม่เคยจะกล้าเปิดเผยออกมา ครั้นเมื่อเธอกลับคืนบ้านเกิด เธอก็เป็นหญิงสาวสวยและร่ำรวยที่ดูจะห่างไกลเกินเอื้อมถึง

เธอไม่เคยคิดว่าเขาเป็นใครอื่นนอกจากเพื่อน ไม่เคยให้ความสำคัญเป็นกรณีพิเศษใดๆ ไม่เคยส่งบัตรอวยพรไม่ว่าจะเป็นโอกาสใด ไม่เคยอดอดอันต่อว่าต่อขานหรือป้อนคำหวานประสาชายหญิง ชายหนุ่มจึงต้องปฏิบัติต่อเธอในแบบเดียวกัน ยิ่งในบัดนี้เมื่อเธอเป็นว่าที่ภรรยาของคนที่เขานายจ้าง เขายังต้องระมัดระวังตัวเองอย่างที่สุด ไม่ใช่ยดีที่จะรักชางานและเงินเดือนสูงๆ ไว้

แต่เกรงว่าเธอจะผละหนีหากว่าเขาเพิกเฉยต่อสถานะที่เหลื่อมล้ำ.....